

Aktiver, virkelig bør forrente sig. Jeg vil haabe, at ogsaa Formaalet, at anbringe disse Obligationer i Indlandet, maa naas. Jeg tror, at det noget vil afhænge af, hvorledes Finansministeren forstaar at træffe de Aftaler, der i saa Henseende ville være nødvendige. Men alene den Omstændighed, at disse Obligationer ere i forholdsvis smaa Serier, og at de lyde paa dansk Kronemønt og udbetales ved Finanshovedkassen og Toldstederne, bibringer mig den Tro, at det vil kunne lykkes at holde disse Obligationer paa danske Hænder, og hvis dertil kommer, at det Statslaan, som jeg haaber naas i Løbet af Foraaret, ogsaa bliver et 4 pCt.s Laan, er Faren for, at denne Art Laan skulde gaa over paa udenlandske Hænder, i alt Fald udelukket.

Finansministeren (N. Neergaard): Jeg takker for den Tilslutning, som Forslaget har faaet. I Virkeligheden er det, bortset fra den Gruppe, som det ærede Medlem fra Kalundborg (Rode) er Ordfører for, blevet tiltraadt af alle Grupper her i Tinget, og heller ikke det ærede Medlem fra Kalundborg stillede sig, saa vidt jeg forstod, egentlig antagonistisk til Forslaget. Der er fra flere Sider sagt, at man burde have Obligationer af et endnu mindre Paalydende end i Lovforslaget foreslaaet, for derved — for at bruge et Udtryk, som undertiden er blevet anvendt i Debatten om disse Ting i andre Lande — at demokratisere Statsobligationerne. Jeg kunde i og for sig sympatisere dermed, det vilde være heldigt, om private Sparemidler i større Omfang kunde anlægges i Statsobligationer, men det kan ikke nægtes, at dette Formaal i nogen Grad strider mod et andet vigtigt Formaal, nemlig at anbringe fremtidige Statslaan af den Art, som dette Forslag tager Sigte paa, her i Landet. For at opnaa det maa man, saa vidt muligt, have Obligationerne anbragte paa faste Hænder, i alt Fald for nogle Aar. Det er ogsaa det Formaal, som jeg har tilkendegivet, at jeg vilde søge at naa ved Forhandlinger med forskellige af vore større Pengeinstitutter, og ledende Bankmænd have, som jeg allerede har erfaret, stillet sig velvilligt overfor denne Tanke. Men faste Hænder vil her hovedsagelig sige Sparekasser, Forsikringselskaber og lignende, og det forudsætter netop, at Obligationerne ikke skulle kursere i Løbet af nogle Aar. Jeg tror, dette Formaal kan naas, men i de Aar, hvor vi maa lægge særlig Vægt paa dette, har det altsaa mindre Betydning, om Obligationerne ere

noget større eller mindre, idet det Formaal: at faa dem ud paa de mange Hænder, ikke kan være fremtrædende i de første Aar.

Det ærede Medlem fra Kalundborgs Hovedindvending var, at det hele blev for svævende, og at Finansministeren fik for frie Hænder. Jeg kan dog ikke indrømme det ærede Medlem Rigtigheden heraf. Hvis man gik over til den af det ærede Medlem anbefalede Fremgangsmaade, vilde der tværtimod komme større Irregularitet i Forholdet. Jeg forudsætter, at man til en Række Aktiverhvervelser fik Bemyndigelse vedtaget i Stil med de tidligere Vedtagelser — f. Eks. naar der skal anlægges nye Jernbaner til et Beløb af 40 Mill. Kr., som var det Eksempel, det ærede Medlem nævnede — til at udstede indenlandske Obligationer i den og den Form, uden at det dog bestemtes, hvor store Parter af disse Papirer der maa sælges fra Aar til Aar. Man har i Lovforslaget søgt at indrette Forholdet saaledes, at det baade bliver videre og snævrere end efter den tidligere Praksis. Finansministeren kan, naar han opnaar Forstaaelse derom med Finansudvalget og derefter med Rigsdagen, ad denne Vej skaffe Midlerne til Veje til Erhvervelse af forskelligartede indtægtgivende Statsaktiver, ogsaa saadanne, der maaske ikke ere forudsatte i tidligere Love, men hvortil Bemyndigelse gives paa Finansloven. Jeg skal nævne noget saadant som f. Eks. Statens Laanvirksomhed. Statens Udlaan mod Renter er jo Erhvervelse af indtægtgivende Statsaktiver, og paa dette og andre Omraader vil man kunne bevæge sig, naar der opnaas Overenskomst derom mellem Finansministeren og Rigsdagen.

Endvidere vil Reguleringen af Salget af Obligationerne fra Aar til Aar være unddraget Finansministerens Eneraadighed og være afhængig af en Overenskomst mellem ham og Rigsdagen. Hvorledes vil dette gaa til? Naar vi komme til det sidste Afsnit af Finansloven, Erhvervelse af indtægtgivende Statsaktiver, bemyndiges Finansministeren til at laane saa og saa meget til de og de Formaal, og naturligvis vil Vedtagelsen heraf ikke ske uden efter en indgaaende Forhandling mellem Finansministeren og i første Række Folketingets Finansudvalg, derefter Rigsdagen som Helhed. Det bliver at afgøre ved Overenskomst mellem Ministeren og Rigsdagen, hvilke Poster det er, der kunne optages under de indtægtgivende Stats-